

Yaşama Sevinci

Ruhun derinliklerinde saklı olan düşünceye göre, kontrol edilebilen acı, tıpkı altını rafine eden ateş gibi, hakiki benliği ortaya çıkarır. Bu acı, insanın içindeki cevheri, ruhun gizemli labirentlerinde kaybolmuş olan hakikati gün yüzüne çıkarır. Acı, kişiliği pekiştirir, güçlendirir ve insanı daha sağlam, daha bilge bir varlığa dönüştürür.

İnsanlık, soğuk ve karanlık boşluklarda değil, insanın içinden geçen yolun aydınlığında, bu yolu yürüyen kişinin şefkatli tutumlarında bulunur. Bu yol, sevgiyle, merhametle, anlayışla döşenmiştir. Yolun rotasını belirleyen akış, hayatın doğal ritmine uyum sağlayan bir harmoni içinde akar. Bu yolun genişliği, insanın ruhunu kucaklar, temizliği ise insanın kalbini arındırır.

Ahlaki tutarlılığı önceleyen yaşam sevinci, ruhun ve mananın neşesi, insanın kendini keşfetmesine bağlıdır. Bu keşif, içsel bir yolculuktur; insanın kendi derinliklerine dalarak, orada saklı olan gizemleri bulmasıdır. Bu yolculukta insan, görevlerini tam anlamıyla yerine getirir, kendi sorumluluklarının farkına varır ve onları en iyi şekilde yerine getirir.

Sosyal barışın olgunlaşması, bu yaşam sevincinin bir diğer meyvesidir. İnsanlar arasındaki bağlar güçlendikçe, toplum daha uyumlu, daha barışçıl hale gelir. Ortak yaşamın pekişmesi, insanların birbirlerine olan bağlılıklarını ve ortak değerlerini güçlendirir. Bu süreç, demokratik anlayışın genişlemesine ve derinleşmesine de katkıda bulunur. İnsanlar, farklılıklarına rağmen birbirlerine saygı duymayı öğrenirler, birlikte yaşamının inceliklerini keşfederler.

Yaşam sevinci, ruhun ve mananın neşesiyle birleştiğinde, insanı aydınlatır, onu daha yüksek bir varoluş seviyesine taşır. Bu sevinç, sadece bireysel bir deneyim değil, aynı zamanda toplumsal bir olgunlaşmanın ifadesidir. Her bir birey, bu

sevinci içinde hissederek, çevresine yayarak, daha güzel, daha anlamlı bir dünyaya katkıda bulunur.

Yusuf Beğtaş